



ZARAR

**LİSE DEĞER ÖDÜLÜ KATEGORİSİ
TÜRKİYE İKİNCİSİ**

AYSUN ZAN
NECMETTİN ERBAKAN KIZ ANADOLU İHL
OSMANİYE / MERKEZ

UMUDUN VE DİRENİŞİN ÖYKÜSÜ

Eylül... Yine okullar açılmış öğrenciler kelebekler gibi okulun bahçesinde uçuşuyor. Hayat işte! Bu bir başlangıç herkes biliyor başlayan şey mutlak bir gün bitecek. Acısıyla tatlısıyla, hüznüyle mutluluğuyla bir yılı daha bu okulda geçireceğiz.

Bahçede hemen fark edilenler olduğu gibi bir kenara çekilip varlığından haberdar olamadığımız bir sürü hayatlar... Hemen fark edilenlerden biri de Aysun çünkü onu diğer öğrencilerden özel kılan tekerlekli sandalyesiydi. Belki de tekerlekli sandalyeye mahkum olmasa fark edilemeyen öğrencilerden olmak onun için çok büyük bir mutluluk olacak diye düşünürken Aysun'un gülen gözleri dikkatimi çekti. Arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde şakalaşması, eğlenmesi üzüntümü bir parça olsun hafifletmişti. Aynı kaderi paylaşan öğrencim Elif gibi değildi. Elif sessiz, konuşmak istemeyen, zorla gülümsetebildiğiniz biriydi. Buna rağmen hiç pes etmeyen, okuluna devam eden, mücadeleci biriydi. Ona "Sen onlar gibi değilsin belki bunu avantaja dönüştürebilirsin. Onlar yürüyorlar, oynuyorlar ama sen oynamasan da yürümesen de bunu fırsata çevir, kendini derslerine ver, çok çalış; belki ülkeneye daha faydalı biri olursun!" dedim. Elif'in gözlerindeki pırıltı beni umutlandırmıştı. Aysun, Elif'e göre daha neşeli, güler yüzlü arkadaş canlısı idi; ancak ne yazık ki daha şanssızdı çünkü ellerini tam anlamıyla kullanamıyordu. Olsun bundan daha kötü durumda olup da dünyaya yön verenler yok mu? Stephen Hawking. İşte bizim kız da neden pes etsin ki? Bu neşeli kız her zorluğu yenecek güçte görünüyordu. Gün geldi Aysun benim öğrencim oldu. Aynı zamanda da o sınıfın öğretmeniydim. Burada itiraf edeceğim çok acı bir durum var: Öğrenciler, eski öğrenciler değildi, hele bizim zamanımızın öğrencileri hiç değildi. Aysun'dan birkaç dönem önce olan Elif arkadaşlarının azmi ve öğretmenleri sayesinde bugün Türk Dili ve Edebiyatı okuyor ancak Aysun'un dönemi tamamen tüketim toplumunun öğrencileri olan teknoloji çocuklarından oluşuyordu. Bunlar ne kadar imam hatipli olsa da karşılarındaki insanın düşmesi durumunda bir tekme de ben vurayım anlayışıyla yetişmiş öğrencilerdi. Bazı zamanlar öğretmenler Aysun'a ayrıcalık tanıyormuş gibi algılıyorlar bunu öğretmenlerine rahatlıkla söyleyebiliyorlar hatta bazı zaman asansörlerin çalışmadığı zamanlarda bile sınıfın taşınması gerektiğini söylediğimizde biz onun için zemin kata inemeyiz serzenişleri hala kulağımızda çınlıyor. Aysun hep bunların olmaması için, "Hocam ben burada beklerim arkadaşlarım rahatsız olmasın" inceliğini göstermiştir. Bir başka arkadaşım Aysun ile ilgili çok güzel bir hikayeyi kaleme almış. Fatma Doğan hocam Aysun'u o kadar güzel anlatmış ki gelin bunu birlikte görelim. "İşte bugün de güneş doğuyordu. Sabah güneşinin pencereden içeriye sızması gibi Mesude Hanım'ın da yüreğine kaygıları sızıyordu.

Oğlu Yasin askere gideli hayat daha bir zor olmuştu sanki. Ne de olsa evin y¼k¼n¼n bir kısmı Yasin'in sırtındaydı. O gidince bıraktığı y¼k de Mesude Hanım'a kalmıştı. Eşi çoğunlukla evde bulunmazdı. Tır řof¼r¼yd¼ Tekin Bey. Ekmek parası i¼in s¼rekli uzun yollardaydı "ge¼im zor" dedi, sesli d¼ř¼nerek Mesude Hanım. Ayakları onu kızı Aysun'un odasına doğru g¼t¼r¼rken g¼zel kızının uyandırılma saatinin geldiğini fark etti. Ancak oğlu ¼mer'i de uyandırmalıydı. ¼¼nk¼ tek başına Aysun'u yatağından kaldıramıyordu. ¼stelik bel ağrılarını da dayanılmaz olmuştu. Son tedavi inşallah işe yarar diye d¼ř¼nerek kızının başucuna oturdu. Mesude Hanım kızını ¼pererek uyandırdı. ¼mer abisi ile beraber Aysun'u yatağından kaldırarak tekerlekli sandalyesine oturtular. Aysun'un belden aşağısı hareket etmiyordu birkaç parmağı dışında ellerini de kullanamıyordu. Doğum esnasında meydana gelen oksijen yetersizliğinden kaynaklanıyor olabilir demişti doktorlar. Ailesi yıllarca sabırla onu doktorlara, hastanelere, fizik tedavilere g¼t¼rm¼řt¼. Farklı tedaviler ve ila¼lar denemişlerdi. Ancak hastalığına bir ¼are bulamamıştı. Aysun sabırlıydı. "Sabrın sonu selamettir." diye d¼ř¼n¼yordu. Y¼r¼mese bile en azından ayağa kalkmayı ellerini az da olsa kullanmayı bilmeyi kendi ve kendine yetebilmeyi istiyordu. Başka istekleri de vardı elbet; sevilme¼, topluma kendini kabul ettirip bir birey olabilmek... İşte bu isteklerinin olacağı g¼nleri sabırla bekliyordu. Aysun'un her sabah uzak olan evinden okula gelmesi sıradan birininki gibi kolay değildi. Lavaboya gitmesi sa¼ını tarayıp bařört¼s¼n¼ takması kahvaltısını yapması, dişini fır¼alaması, kıyafetlerini giyinmesi, ayakkabılarını bağlaması, ¼yle kolay olmuyordu. Annesinin yardımıyla yapıyordu bunları. Her sabah azimle, sabırla anne kız okula hazırlanıyordu. Aysun'u genelde abisi bırakıyordu okula. Abisinin olmadığı zamanlarda ise tek başına gelmesi gerekiyordu. "Bug¼n tek başına geldim okuluma." demişti ¼đretmenine. "Yoldaki k¼pek seslerini duyunca korktum." demişti. Nasıl korkmasın ki? Sadece birkaç parmağını oynatan, ayakları fel¼li tekerlekli sandalyedeki ufak tefek Aysun'un karşısına bir k¼pek ¼ıksa, k¼t¼ niyetli biri yolunu kesse ya da tekerlekli sandalyesinin bir ¼ukura girmesi ile dengesini kaybetse ne yapabilir ki? Bunca olumsuzluğa rağmen Aysun yine de okuluna geliyordu. Sabırla Allah'ına sığınyordu ve "Muhakkak ki Allah sabredenlerle beraberdir." (BAKARA SURESİ-153.AYET) diyordu. Okula ulaştığında da sorunlar bitmiyordu. Okulu t¼m g¼nd¼ ve ¼đlen arası eve gidemiyordu. Karnı acıksa su i¼mesi gerekse arkadaşlarından yardım istemek zorunda kalıyordu. Kitaplarını ¼antasından ¼ıkartmak veya d¼ř¼n¼ kalemini almak i¼in de yardıma ihtiya¼ı vardı. Tuvalet ihtiya¼ı olduğunda ise eve gitmesi gerekiyordu. Okulda tek başına tuvalet ihtiya¼ını gideremiyordu. Arkadaşlarından yardım istese elbette yardım ederlerdi ama utancından bunu onlardan isteyemezdi.

Aysun'un hastaneye gittiği nadir g¼nler dışında devamsızlığı yoktu. Okumayı, okulunu, ¼đretmenlerini seviyordu. Bunca zorluğa rağmen her sabah erkenden okuluna geliyordu. Oysa evi ¼ok yakın olup okula uzak arkadaşları da vardı. "Sabır boyun eđme¼ değil, m¼cadele etmektir." diyor, Hz. ¼mer. Aysun bu genç yaşında, kocaman y¼ređi ve g¼l¼mseyan g¼zleriyle engellere boyun eğmiyor; aksine onlarla sabırla m¼cadele ediyor hayata sıkı sıkıya tutunmaya ¼alıřıyor. Aysun hayata tutunma ve var olma ¼abasını i¼in g¼sterdiđi sabırla hepimize ¼rnek olmalıdır.

Tarih öğretmeni Emine Coşkun Hanım'ın Aysun'la ilgili düşünceleri ayrı bir önem taşıyor. İlk dersim 11-F'ye ve Aysun her zamanki güler yüzüyle aç olduğunu ve teneffüste kantinde sıranın yoğun olduğunu bir arkadaşına kendisine bir simit alması için izin verip vermememin mümkün olup olmadığını sordu. Ben de tabii gidebileceğini ama kuru yememesini yanına çay ya da meyve suyu da almasını söyledim.

Biraz mahcup bir eda ile "Hocam yanında bir şey içmesem." dedi. Ben sonradan düşüncesizliğime çok kızdım ama işte o zaman ısrar ettim, bana yine mahcup mahcup, "Hocam lavaboya gitmek sorun oluyor." dedi. Ben ne yapacağımı şaşırdım o an ve dedim ki: "Ya rabbim bu nasıl bir imtihan ve karşısında gösterdiği sabır." Hayatımızın her saniyesinde Rabbimizin nimetleri ile doluyuz. Ama çoğu zaman farkında bile olmadan yaşıyoruz. Bunu Aysun'la bir kez daha idrak ettim. Ne zaman sorsam "Aysun nasılsın?" diye güzel yüzüyle "Çok şükür hocam" diyor.

Rabbim gösterdi ki sabır karşısında iki cihanda da yüzünü güldürsün inşallah. Beden Eğitimi Öğretmenimiz Ebru Hanım da Aysun'la ilgili duygularını şöyle özetlemiş: Aysun ismi zikredildiğinde aklıma gelen ilk cümle "Sabır acı ise meyvesi tatlıdır." Ben Aysun'un beden eğitimi öğretmeniyim. 9.sınıfta ilk derslerine girdiğimde bahçede upuzun bir sıra ve sıranın sonunda tekerlekli sandalyede oturan Aysun hemen dikkatimi çekmişti. O an o durumda ben olsam ne hissederdim diye kendi kendime sordum, sanırım acınılmasını istemezdim. Sonuçta Allah'tan gelene acıyarak bakmak ona yapacağımız en büyük kötülük olurdu. Bu düşünceler zihnimde derse başladık. Başlayış o başlayış...

Aysun diğer arkadaşları gibi "sağa dön, sola dön" komutlarını öğrendi. Onlar bacakları ile dönerken o tekerlekli sandalyesinde dönüyordu. Ok atmayı öğretirken arkadaşları ellerinde uygulayarak Aysun ise basamakları mental bir şekilde beyninde yaparak bana anlatıyordu. Bu şekilde üç yıl bitti. Bu üç yıl sonunda Aysun ok atmayı benden öğrendi. Ama ben Aysun'un kendisinden daha çok şey öğrendim. Oturduğu tekerlekli sandalyeden öğrettikleri sadece bu hayatta bilmem gerekenden daha fazlasıydı. Aysun her gün okula gelirken yaşadığı zorluklara rağmen devamsızlık yapmayarak yaşadığı sıkıntılardan, ızdıraplardan, isyan etmeden sabrederek tevekkül sahibi nasıl olunur onu öğretti. Okuduğum bir yazıda "İman edenler için sabrın sırrını bilmek ve nefesine uygulamak yeterli değildir. Bunu başkasına da tavsiye etmek, öğretmek bir kulluk görevidir." Aysun sabrı gösterirken aynı zamanda bunu bana öğretti. Durumuna üzüldüğünü, isyan ettiğini hiç duymadım. Kendi yaşıtı sağlıklı birçok arkadaşı yüzündeki lekeyi boyunun kısalığını veya kilolarını sorun ederken Aysun'un gözyaşları içerisinde üzüldüğü tek şey ailesiydi. Onlara yük olduğu fikriyle baş edemiyordu. Bunun içinde fizik tedaviye gidiyor, umudunu hiç kaybetmiyordu. Okul ve derslerini aksatmıyor, İmam Hatip Lisesi'nde okuyor olmanın verdiği manevi hızla tedbir ve teşebbüsleri bir kenara atmıyor, gereğini yerine getirmek için canla başla mücadele ediyordu.

Ben en güzel teslimiyet ve tevekkül tanımlarını Aysun'dan öğrendim. Ve son olarak (BAKARA SURESİ 45. AYET) "Vesteinü bissabrives salat ve inneha le kebiratun illa alalhaşiiin." Sabrederek namaz kılarak (Allah'tan) yardım dileyin hiç kuşkusuz bu kalbi ürperti duyanlardan başkasına çok ağır gelir.

Aysun'a bunların neden ağır gelmediğini anladım.

Son olarak Rehber Öğretmenimiz Selma Hanım'ın düşüncelerine yer verelim:

Her sabah bir mücadele başlıyor onun için aynaya baktıkça kendi halinin acısını hissederek yine de yeni güne güçlü başlamak gerektiğinin sorumluluğu, içinde bulunduğu duygular, yaşamın zorlukları ile yol alıyor tek başına tekerlekli sandalyesiyle.

Yoldan geçerken insanların ona bakışları, çevrenin düşünceleri, kendisine zarar verebilecek insanların olabileceği, hatta bir köpeğin bile kendisine saldırabileceği korkusuyla ve bedenindeki acıyla yoluna umutla devam ediyor.

O, geçmişten bu yana çok zorluklar çekmiş. Yaşadıkları zorluklar ona acı vermiş. Aysun sağlıklı insanlardan farklı. O, belinden aşağısını kullanamıyor. Bir tekerlekli sandalyesi var yürümenin yerine geçen. Kendi başına bile oturamıyor. Bir gün bana evlerine gittiğinde iki kişinin ancak kendisini indirebildiğini ve o gün sadece annesinin olduğunu komşusu olan akrabalarının gördükleri halde yardıma gelmediklerini ve bu durumdan çok etkilendiğini fakat sabrettiğini anlatmıştı.

O, her gün okuluna tekerlekli sandalyesiyle gelen, eğitimini asla aksatmayan iyi kalpli, içinde bulunduğu durumdan dolayı isyan etmeyen, özverili, azimli bir karakter...

Sessiz görünse de ben onun içindeki azmi ve yaşama sevinci taşıdığını ona katılması gerektiğini söylediğim bir resim yarışmasından sonra anladım. Kendisine güvenmesi gerektiğini fark ettiğini görmem, kendisinde başaracağını hissetmesinin onda yarattığı ışıkla ne kadar mutlu olduğunu gördüm.

O günden sonra Aysun çok değişmişti. Her zamanki mücadelesini daha da artırarak bir yerde kendisinin de rol alabileceği duyguyu yaşamıştı. Kendisine güvenmesi gerektiğini fark etmişti. Bu farkındalık onun gözlerine mutluluk ışığı olarak yansımıştı.

Yaşadıkları zorluklar ona acı verse de kendisini artık olduğu gibi kabullenmiş ve beraberinde yaşadıklarına sabır göstermeyi öğrenmiş. Kendini üzen şeylerden uzak durmaya çalışmış. Çevreden gelen sözler, insanların bakışları, kendi iç sesleri, içinden gelen sessiz çığlıklara söz geçirmek inanmak sabretmekti onun dilinde.

İşte, bizim Aysun. Bu şartlar altında kim olursa olsun okula gelmek şöyle dursun, okulun önünden bile geçmek bir ızdırap olacak durumda iken Aysun hiç pes etmiyor. Sabırla, gözlerindeki kıvılcımla belki de aklından şunları geçiriyor: “Ben bu işi başaracağım, mücadelem sonuna kadar devam edecek.” dediğini hissediyorum. İşte bu anlamlı, özel hayatını idame ettiren Aysun’un başarıya doğru adım adım sabır ve azimle ilerleyişinin öyküsüdür.